

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ОСНОВИ МЕТОДОЛОГІЇ ВЗАЄМОДІЇ СКЛАДОВИХ СИЛ ОБОРОНИ

Резнік Д.В.

*Національний університет оборони України
імені Івана Черняховського, м. Київ*

Аналіз досвіду російсько-української війни, а також досвіду минулих війн та збройних конфліктів підтверджує, що тісна та безперервна взаємодія складових сил оборони має велике значення у досягненні мети збройної боротьби. Практично жодна операція не проводиться одним родом військ, а навпаки, має тенденцію до залучення різнорідних підрозділів, а також ведення дій в усіх просторах: на землі, в повітрі, на морі, в космічному, інформаційному, кіберпросторі тощо. Отже, у міру розвитку військової справи взаємодія наповнювалася новим змістом, розширювалися її рамки та обсяг, зростала складність розв'язуваних завдань спільного застосування різнорідних сил та засобів.

У сучасній війні значення взаємодії складових сил оборони різко зросла. Це зумовлено низкою обставин як військово-політичного так і військово-технічного характеру. Зміна розстановки сил на міжнародній арені, процес реформування складових сил оборони, спрямований на кількісні та якісні зміни у їхньому складі, визначили необхідність пошуку нових напрямків у підвищенні ефективності їх спільних дій.

Зростання ролі взаємодії викликане також поширенням нового покоління засобів і систем озброєння та способів його застосування, інтеграційними тенденціями при створенні та застосуванні засобів розвідки, ураження та управління військами та зброєю, як на стратегічному та оперативному, так і на тактичному рівнях.

Таким чином, в даний час має місце протиріччя між існуючою в рамках сучасної галузі військових наук сукупністю теоретичних знань з питань взаємодії складових сил оборони і проблемами військової практики, що виникли під час протидії агресії росії проти України.

Отже, можливим шляхом вирішення цього протиріччя може бути здійснення синтезу сукупності теоретичних знань про взаємодію в окрему теорію взаємодії військ (сил). Ця теорія може включати обґрунтування загальних принципів, правил та методів взаємодії між складовими силами оборони, з урахуванням сучасних викликів та технічних можливостей озброєння. Вона може допомогти удосконалити планування та прийняття рішень на операцію (бойові дії), оптимізувати розподіл ресурсів та координацію дій між різними складовими силами оборони. Також систематизовані знання про взаємодію військ (сил) можуть бути корисними у розробці нових стратегій ведення операцій, вдосконаленні положень та процедур, викладених у керівних документах та доктринах, а також забезпеченні високого рівня готовності органів управління до реагування на зміни обстановки.